

În Mănăstirea de munte Ioana, în Biserica a Ma-
cii Domnului din orașul Ioana, în anul des-
chiderii bisericii, în 1917, un mănăstiresc
a ieșit, după Vecernie, în amvon și a vorbit de in-
terchieri despre Dumnezeu, credință, suflet și natură.
Pe cele mai multe ori aceste răspunsuri erau
de dubiozitate mănăstirească, pînă la urmă, în-
tîrziile și răspunsurile sunt foarte multe; de aceea am
cules în acest volum doar cele care prezintă un
aport pe creștinii să-și răspundă la propriile întrebări și
să devină – ceea ce este cel mai important – creștini
practicanți.

Depozitarea CIP a Bibliotecii Naționale a

Indicăm că pagina pentru informațiile de la
părintele Arhiepiscop (Harmas) 2004
Wagon - București, Editura Scripta; 2004
Oradea, 2004
vol.
ISBN 978-973-15-64-07-1
Vol. I - 2004 - 2004-07-1
ISBN 978-973-15-64-07-1

Regi, Regișterul

107-107-107

Se spune că nu există Dumnezeu...

Dar unde a dispărut? Dumnezeu a existat mii de ani și dintr-odată a dispărut? Să-L fi „preschimbat” ateii, numindu-L „natură”?

Am întrebat odată niște copii de clasa a patra:

– Copii, ce este natura?

O fetiță din prima bancă a ridicat mîna și a zis:

– Natura este tot ce ne înconjoară.

– Bine, haideți să vedem atunci ce ne înconjoară!

Prin natură înțelegem soarele, luna, planetele, stelele, aerul, pămîntul și tot ce este pe acesta, apa și totul din ea. Dar spuneți-mi: soarele, luna, planetele... sunt însuflețite?

Copiii au răspuns:

– Nu, deoarece sunt obiecte.

– Dar conștiință au?

– Sigur că nu.

– În cadrul acestei naturi, am mai zis eu, intră și omul, animalele, păsările; ele sunt însuflețite?

– Da.

– Cine din natura care ne înconjoară are rațiune creativă?

– Omul.

– Așa e. Haideți să mai spunem încă o dată că soarele, luna, pământul și apa sunt neînsuflețite și nu au conștiință. Un avion și o pasăre în zbor seamănă între ele?

– Da, deoarece atunci când oamenii au creat avioanele s-au gândit la păsări.

– Spuneți-mi, copii, o pasăre poate fi omorâtă și disecată, la fel cum și avionul poate fi doborât și demontat; dar ce este mai ușor să refaci: o pasăre sau un avion? ...Sigur, toți ne dăm seama că un avion, fiindcă nimeni nu a reușit vreodată să facă o pasăre. Cine a construit avionul?

– Omul.

– Dar pasărea?

– Natura, au răspuns copiii în cor.

– Bine, am spus eu, dar din natura înconjurătoare cine are rațiune creativă?

– Omul.

– Și poate omul să facă o pasăre?

– Nu.

– Atunci cum credeți că natura inconștientă a putut face o pasăre vie? Am spus mai devreme că omul este o parte a naturii. Din ceea ce spuneți voi acum reiese că a fost creat de natura neînsuflețită și irațională sau că s-a alcătuit singur. A luat de undeva mâinile, picioarele, capul... interesant; sau poate că soarele, luna, planetele, aerul, apa s-au înțeles să facă o pasăre? Cine este deci creatorul păsării?

Jumătate de clasă a răspuns:

– Dumnezeu!

Iar cealaltă jumătate:

– Natura!

– Dacă toate cele ce ne înconjoară au fost create de natură înseamnă că ele nu au existat dintotdeauna, ci doar după ce au fost create. Și dacă natura nu a existat dintotdeauna și a fost creată, atunci cum ar fi putut să se creeze pe sine? Ar trebui să ne mai întrebăm oare cine a făcut toate cele din natură cu atâta înțelepciune?

Rațiunea umană nu poate face asta, ci doar o Rațiune Supremă. Această Rațiune Supremă este Dumnezeu. Dumnezeu nu este un moș cu barbă, care zboară dincolo de nori. Dumnezeu este duh și nu a fost văzut vreodată, dar El Se descoperă în diferite moduri oamenilor. În viața noastră sunt multe lucruri pe care nu le putem vedea, nici mirosi; și totuși știm că există. Astfel, nu vedem mintea, dragostea, undele radio. Ca să înțelegem ce este dragostea trebuie să iubim, ca să „vedem” undele radio trebuie să avem un aparat special. Tot așa este și în viața spirituală: când omul își îndreaptă privirea spre Dumnezeu, potrivindu-și „aparatură” – sufletul –, atunci Îl poate „vedea”, Îl poate cunoaște, primind multe dovezi despre existența Lui.

Ni s-a spus că omul provine din maimuță. Și chiar că semănăm cu ele!...

Cum poți transforma o societate într-o cireadă? Foarte simplu: trebuie să declari că nu există Dumnezeu. Și atunci când va gândi că Dumnezeu nu există și că el poate face orice, omul va începe să înjure, să

bea, să desfrâneze; harul lui Dumnezeu se îndepărtează de la acest om și el seamănă cu un animal, coboară la nivelul cel mai jos cu puțință și, dacă începe să gândească și să se întrebe: „De unde provine omul, totuși?”, tot el hotărăște: „Din maimuță. Munca l-a creat pe om”. Iată cât de simplu este! Câți ani muncește un catâr și tot nu devine mai deștept! Pe cât de încăpățânat a fost, tot așa a și rămas! Dacă un om a muncit 35 de ani în mină, credeți că a devenit mai înțelept? Nicidecum! După fiecare cuvânt el spune o înjurătură. Așa ne-au mințit și pe noi atei.

Vorbeam odată cu un ateu despre ce a apărut mai întâi: conștiința sau materia? Eu îi spun:

– Dumneavoastră ați terminat facultatea, ați luat licența. Înainte de a fi redactată lucrarea de licență, unde se afla?

– Cum unde? În conștiință.

– Dar lucrarea încă nu exista. Ați adunat material bibliografic, ați citit multe cărți și ați redactat lucrarea. Ea are masă, volum – este materie. Și ce a apărut mai întâi, materia aceasta sau ideea pe care o conține?

– În acest caz ideea, deoarece gândul vine primul și abia apoi îl scrii.

Savanții spun că natura este ca o carte deschisă. În ea sunt ascunse o mulțime de taine. Și savanții le descoperă în fiecare an tot mai mult. Așadar prima a apărut materia (cartea) sau ideea pe care o conține?

(...)

– Dar legile naturii le recunoaștem?

– Da.

– Și cine a făcut aceste legi? Ar trebui să-l recunoaștem și pe autorul acestora.

De ce există atât de mult rău în lume și Dumnezeu nu oprește violența?

Într-o carte este descris următorul episod:

„Odată, s-au adunat oamenii, au ieșit în câmp și L-au provocat pe Dumnezeu:

– Dacă ești, Dumnezeule, atunci de ce domnește răul în lume, de ce sunt atâtea războaie, omoruri, violență și hoții?

Dumnezeu i-a întrebat:

– Vouă vă place asta?

– Sigur că nu.

– V-am dat voință liberă, atunci de ce vă războiți, violați și furați?”

Dumnezeu nu creează răul. Oamenii fac acest lucru. Moliile „se nasc” în haine și apoi le mănâncă. Fierul „naște” rugina, care îl mănâncă apoi. Răul ca atare nu există. Omul dă naștere răului și acesta îi mănâncă sufletul. Atunci când păcătuiește și nu-i pare rău (păcătuiește cu fapta, cu cuvântul, cu gândul), omul eliberează o undă de energie negativă. Închipuiți-vă cât de mulți oameni au păcătuیت! Ce cantitate de astfel de energie se adună atunci? Oceane întregi! Din această cauză se și întâmplă atâtea nenorociri pe pământ: cutremure, inundații, războaie.

De ce atunci Dumnezeu, se întreabă mulți, dacă este Atotputernic, nu face în așa fel încât să nu mai existe răul pe pământ? De ce nu-i obligă pe oameni să fie buni, să trăiască în pace și iubire?

Închipuiți-vă că sunteți hipnotizator și vreți să vă asculte copiii, să vă iubească. Pentru aceasta îi aduceți în starea de hipnoză, în care ei nu pot acționa autonom și le comandați: „Stați aici până când mă voi întoarce! (...) Mâncați! (...) Încetați să mâncați! (...) Urați-mi noapte bună!” Copiii, ca într-un somn profund, vă vor asculta: mâini fără simțuri vă vor cuprinde de după gât, buze mute vă vor săruta... V-ar plăcea oare o astfel de ascultare, o astfel de dragoste? Probabil că nu. Sigur că doriți ca ei să vă iubească după voia lor. Dorindu-le doar binele, vreți ca ei să aibă libertatea de a alege. Astfel de copii vrea să aibă și Dumnezeu: El ne-a dat nouă, creaturilor Sale, voință liberă pentru a alege singuri între bine și rău.

Dacă există Dumnezeu, atunci de ce nu ne îndeplinește cererile?

Atunci când omul își pune propriul „eu” pe primul plan, în locul lui Dumnezeu, începe să spere că Dumnezeu îi va împlini toate dorințele. Dacă se întâmplă acest lucru, omul spune că El nu există. Pentru un astfel de om Dumnezeu nu există deoarece sufletul lui este necurat, întinat de păcate și într-un asemenea suflet El nu poate trăi. Doar oamenii în care trăiește Dumnezeu spun că Acesta există. Cum poți să-L vezi pe Dumnezeu? Hristos a spus: „Fericiți cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu!” (Matei 5, 8) De aceea, numai atunci când ne vom curăța inimile Îl vom vedea pe Domnul.

Sfântul Ignatie Teoforul se ruga neîncetat Domnului în inima sa. El chema numele lui Iisus. Când era întrebat de ce se roagă neîncetat, el răspundea: „În

inima mea este Iisus”. Sfântul Ignatie a fost scos împreună cu alți creștini în arenă, iar asupra lor au fost asmuțite fiare sălbatice, care i-au sfârtecat. După aceea s-a găsit în nisip inima Sfântului pe care se vedea scris numele lui Iisus. De aceea Sfântul Ignatie se și numește Teoforul.

Ce se întâmplă cu un om care, trăind până la 30 de ani, nu-L simte pe Dumnezeu?

Cauza necredinței este una singură – omul nu lucrează pentru Domnul, ci pentru patimile sale: le hrănește, le întreține și astfel nu mai rămâne loc pentru Dumnezeu. De aceea nu-L simte omul pe Dumnezeu. „Împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru” (Luca 17, 21) – spune Hristos. Aceasta începe încă de aici, de pe pământ. Atunci când sufletul se umple de iubirea dumnezeiască, pentru el începe viața cerească.

Sfântul Ambrozie de la Optina spune că viața este asemenea unei roți care se învâрте – un punct al ei atinge pământul, iar celelalte tind către cer. Atunci când omul începe să trăiască pentru viața veșnică, pentru Dumnezeu, el va avea în gând doar cum să-I placă Domnului, cum să nu-L jignească. Atunci omul începe o viață în comuniune cu Domnul.

Omul este compus din trup, suflet și duh. Ce este trupul este clar, dar care este diferența dintre suflet și duh?

Să luăm o lumânare drept exemplu. Aceasta are un trup – ceara; fitilul, care ar fi sufletul, iar atunci când arde e ca și cum ar prinde duh, viață. Dacă nu arde, lumânarea nu are niciun preț. Numai dacă este aprinsă,